

Labdien! Kādu laiku nomoka pārdomas par gaišreģu/pareģu/zīlnieku/dziednieku utt. tēmu... Ir sajūta, ka tādu cilvēku ar šādām vai tādām "spējām" paliek aizvien vairāk - ik pa laikam kāds jauns parādās pie apvāršņa. Kas tās ir par dvēselēm, kādēļ viņiem ir šādas "spējas"? Kāds ir viņu īstenais uzdevums uz šīs zemes, kas viņiem pašiem būtu īsteni jādara ar savām "spējām"? Ir tā, ka domājot no "medaļas vienas puses" - labi, ka tādi cilvēki ir - tie palīdz citiem, dzīves grūtībās nonākušiem ķepuroties laukā utt.; bet no otras puses - tomēr sajūtu, ka tas nav labi - iejaukties citu cilvēku dzīvēs (kaut arī tas "bēdās nonākušais" to lūdz); ir sajūta, ka, lai arī kādu "labumu" dziednieki/pareģi u.c. sniedz - kaut kur (Visumā?) paliek nenomaksāts parāds... (nespēju tā precīzi noformulēt sajūtas, bet šo cilvēku veiktās darbības it kā atgrūž). Rakstu par šo tēmu tādēļ, ka pašam rados ir bijis šāds ar "spējām" apveltīts cilvēks, kurš daudzu gadu garumā pieņēma cilvēkus no malu malām; bet ikdienā tam cilvēkam nebija sirdsgudrības, un man tas viss kaut kā negāja kopā, jau no bērnības sapratu, ka nevēlos savu dzīvi saistīt ar maģiskiem rituāliem. Bet ir noticis tā, ka nevaru pašlaik pasargāt no tādām "izdarībām" savu ģimeni, jo vecāki ir šāda veida maģijas varā (dziedniecība/ekstrasensi) un ļoti uzcītīgi pilda šo cilvēku norādījumus, iejaucot tajā visā arī mūsu ģimeni (dod mums visādas ievārdotas sveces, ūdeņus, sāļus; kad atsakamies tos pieņemt, no vecākiem izskan dusmas - gandrīz kā novēlējumi/nolādējumi; un pēc tam šie rituāli ar sāļiem/ūdeņiem tiek veikti paslepus mūsu mājas apkārtnē). Mēs nezinām kas vecākiem ir sastāstīts, kādēļ mūs tā cenšas tajā "ievilkt". Turklāt bez mūsu atļaujas un pat piekodinājuma tā nedarīt - dziedniekiem/ekstrasensiem tiek vestas visu mūsu ģimenes locekļu bildes (arī bērnu). Parasti atbilde uz to ir - "jūs tak neko nesaprotat un nevarat zināt kā ir labāk". Ir tā, ja ilgāku laiku vecāki nerādās ciemos, tad ģimenē ir lielāka satiecība, harmonija un miers. Bet agri vai vēlu notiek "vizītes" - un tā tas jau turpinās vairākus gadus. Tādad vēlreiz jautājumi - kādēļ šādi cilvēki ar "spējām" dzimst? kāds ir viņu īstenais uzdevums dzīvē? kā izvairīties un pasargāt ģimeni no visādu maģisku rituālu iedarbības? (it sevišķi, ja tos veic pašu dzimtas cilvēki).

Turi tīru savu Namu!

Ir Garīgā, Mentālā un fiziskā – materiālā pasaule. Katrā pasaulē ir tās augstākā – Cēloņa un zemākā – seku daļa. Kā augstākā, tā zemākā daļa ir apskatāma 7 esamības līmeņos, bet katrs esamības līmenis 7 apakšlīmeņos. Attiecīgi ir galējās polaritātes – Tīrais Gars un tās pretmets – fiziskās pasaules rupjā matērija. Termins dvēsele nozīmē starpnieks. Ir divas polaritātes un pieci lejup ejoši starpnieki – kāpnes, caur kurām vienojas un saturas abas polaritātes, kur Īstais un Esošais ir Cēlonis – Tīrais Gars, bet tā darbībai neatņemamās sekas un ēna materiālajā pasaulē ir tās rupjā – fiziskā matērija.

Saprāts – Jūtu un Prāta sintēze ar tā zemāko daļu – Cilvēcisko intelektu ir Cilvēciskā dvēsele. Saprāts ir Cilvēka „jaunākais” Debesu Tēvs – viņa augstākais „Es”, bet tā emanācija – Cilvēciskais intelekts – zemākais „es” vada Cilvēka personības dzīvi.

Fiziskā – materiālā pasaule arī iedalāma – smalkajā (cēloņa) rupjākajā (ēnu) daļā ar to dalījumiem 7 līmeņos un 7 apakšlīmeņos. Fiziskās pasaules smalkā daļa – astrālā pasaule ir visām matērijas darbības īpatnībām un likumiem pakļauta. To sauc par Virszemes jeb Smalko pasauli. Smalkā pasaule, rezonējot, bet savas rupjības dēļ nepilnīgi un tādēļ kroplīgi **karīkēti kopējot** augstāko pasaulu dzīvi, mentālās pasaules zemākajā daļā izceļ savu dzīvniecisko „prātu” – emociju un dzīvnieciskā prāta sintēzi, kurš vada dzīvniecisko personību dzīves. Dzīvnieciskais „prāts” ir dzīvnieciskās dvēseles daļa. Visiem dzīvniekiem piemīt viņu problēmu risināšanai atbilstoša apziņa, dvēsele un prāts. Astrālā dvēsele un dzīvnieciskais intelekts ir dzīvnieciskā personība. Tā nepazīst Saprāta un Gara Gaismas, prieka, labvēlības un pateicības, brīvības un sadarbības, bet dzīvo eksistenciālo vajadzību apmierināšanai un materiālās pasaules ēnu radīto ilūziju tumsībā, kur Cilvēka ienesto muļķību dēļ tagad valda spēka tiesības, maldi, nebrīve, neziņa (tumsonība), konkurence, bailes, skaudība un nepateicība, kas ir attiecīgo Vērtību iztrūkumi Cilvēka iztukšotajā dvēselē, ka tā iejaucoties dzīvniecisko dvēseļu barā – pūlī sāk dzīvot dzīvniecisko dvēseļu dzīvju dzīvesveidā un ar to atsakās no sava augstākā „Es” vadības, izpausmes un dotā Cilvēciskā dzīvesveida.

Cilvēkiem ir Garīgās, Saprāta un psihiskās spējas. Dzīvniekiem ir psihiskās spējas.

Cilvēka Garīgās spējas tam vēl ir neizkoptā – neaktīvā, snaudošā veidā, bet ir pieejamas dažādu līmeņu Saprāta dzīves un psihiskās spējas. **Saprāta dzīves attīstība, apgūšana un izkopšana prasa lielu darbu, pacietību un stingru disciplīnu.** Tie, kuri nav pietiekami mērķtiecīgi, ir slinki, paštaisi un slavas kāri (gaida ievērību un atzinību), nedisciplinēti – pievēršas dzīvniecisko dvēseļu dzīves daļai – **psihismam** un darbojas daudz vieglākā un ātrāku, bet vienmēr postošu rezultātu dodošā psihisko spēju līmenī. Tā rodas maģija, kas ir Cilvēka psihisko spēju pielietojums astrālās matērijas laukā un telpā. **Garīgi attīstītās būtnes un Saprātīgie Cilvēki atturas no kontaktiem ar astrālo pasauli un psihisma** – psihisko spēju pielietojuma astrālās matērijas ietekmēšanai un ietekmēm caur tām, **bet nesaprātīgie tieši otrādi – pievēršas maģijai un psihismam.** Psihismu „dziedniecību”, zīlēšanu, pareģošanu un maģiju (rituālu piekopšanu) izvērš **Saprātīgai dzīvei nespējīgu Cilvēku dzīvnieciskumā iegrimušu – pagrimušu Cilvēku dvēseles.**

Saprātīgiem Cilvēkiem maģija un citas psihisma izpausmes nav vajadzīgas. **Psihisms ir Cilvēkam pret dabiska darbības joma.** Saprātīga Cilvēka dzīvē viņa augstākais „Es” dabiskā kārtībā un veidā ar savu Labvēlību ap sevi dabiskā ceļā, bez visādām papildus izdarībām ievieš un izplata visu tur vajadzīgo, derīgo, pareizo, sargājošo, svētīgo un **Labdabīgo.** Saprātīga Cilvēka augstākais „Es” ir nerimstoši nomodā esošs **Labdabīgs** spēks, pasaules redzējums un darbības forma, kura darbojas saskaņā ar Īstenībā uzturēto Dabisko Kārtību un tās Normu Sistēmu. Tādai darbībai Dabiskās Kārtības Normās nav vajadzīga pievēršanās psihismam, bet tieši pretēji ir visādi jāizvairās no tās piesārņojošās, izkropļojošās un postošās darbības. To, ko pagrimusi dvēsele veic ar speciāliem rīkiem un paņēmieniem, Saprāts izstāro dabiskā ceļā bez tā visa, ko pielieto psihiķi.

Nav jāattīsta psihiskās spējas.

Ir jāattīsta Tikumība, Skaistuma izjūta, Jūtu un Prāta dzīve (Zināšanas!), **Labvēlība un Pateicība** – visas tās 7x7 Garīgās un Saprāta darbības emanētās enerģijas Cilvēka personībā, kuras dod Cilvēka dzīves papildījumu, pilnvērtību un apmierinātību.

- Kā sevi pasargāt no psihiķu ietekmēm?

Tieši tāpat kā no saskarsmes ar citiem dzīvniecīņiem. Cilvēks kūlī – zem viena jumta ar dzīvniecīņiem nedzīvo (netur istabā kaķus, suņus un citus dzīvniecīņus) un tos savā dārzā neielaiž. Cilvēks dzīvniecīņiem ierāda dzīvniecīņu dzīves telpu, no kuras atdala savu Cilvēciskās dzīves telpu. **To sauc par aparteīdu dzīvi.**

Protams, ka dzīvniecīņi tieksies piekļūt Cilvēka dzīves telpai ar tur esošo – iekļūt Dārzā un Mājā, tur ienesot savu netīrību, smakas, darbības un (ne)kārtību, kura viņam liksies par īsto dzīves kārtību un pilnvērtību. **Sunim maitas smaka ir lieliskākais aromāts.** Tāpēc Cilvēks stingri norobežo savu dzīves telpu – Dārzu un Māju, dvēseli un vienmēr uztur kārtībā tās durvis, logus, apcirkņus, sētas un vārtus. **Katram sava vieta un dzīve.** Aparteīds ir dzīves kārtība. **Izjaucot kārtību zūd Dzīve.** Neielaidieties ar un nepielaidiet sev pagrimušas dvēseles. Paceliet savu dzīvi, dzīves intereses un norises tām nepieejamā telpā un aizveriet vārtus netīru dvēseļu priekšā.

Pauls